

Mic și mare

Ion Luca Caragiale

Trece un prăpăd pe lume...
Dinspre larg de ocean,
Cu ce neagră turbă bine,
vine vajnic uragan!
E o spaimă-n toată firea...
Păsări albe fug, s-ascund;
Pinii seculari se-ndoaie;
pești, jivine merg la fund.
Urlă ape biciuite,
dau nebune către mal;
Calcă unul peste altul
și se-nghite val pe val.
Geme farul... Un grăunte
de nisip, nepăsător,
Râde de urgia oarbă
și de groaza tuturor;
„Râzi? Nu vezi?” l-întrebă farul.
„Ba văd bine” zice el;
„Ș-apoi, dacă vine, - vină!
Sunt atât de mărunțel!
„Rădăcini eu n-am, să-mi pese!
nu mă simt deloc legat -
„Ori în adâncimea mării,
ori la soare pe uscat -
„Să mă spulbere de-aicea,
cu tot eu am să rămân:
„Mie, unuia, oriunde,
singur cerul mi-e stăpân!”